

Sygn. akt III AUa 384/21

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 16 listopada 2021 r.

Sąd Apelacyjny w Lublinie III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący	sędzia Jacek Chaciński
Protokolant: sekretarz sądowy Joanna Malena	

po rozpoznaniu w dniu 16 listopada 2021 r. w Lublinie

sprawy M. W.

przeciwko Prezesowi Kasy Rolniczego Ubezpieczenia Społecznego

o prawo do świadczenia uzupełniającego i o prawo do dodatku pielęgnacyjnego

na skutek apelacji M. W.

od wyroku Sądu Okręgowego w Siedlcach

z dnia 4 marca 2021 r. sygn. akt IV U 527/20

uchyla zaskarżony wyrok i przekazuje sprawę Sądowi Okręgowemu w Siedlcach do ponownego rozpoznania, pozostawiając temu Sądowi rozstrzygnięcie o kosztach postępowania apelacyjnego.

Sygn. akt III AUa 384/21

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 4 marca 2021 r Sąd Okręgowy w Siedlcach oddalił odwołanie M. W. od decyzji Prezesa Kasy Rolniczego Ubezpieczenia Społecznego z dnia 5 czerwca 2020 r. odmawiających wnioskodawcy prawa do świadczenia uzupełniającego i prawa do dodatku pielęgnacyjnego,

Sąd Okręgowy oparł swoje rozstrzygnięcie na następujących ustaleniach faktycznych i rozważaniach prawnych.

Decyzją z 5 czerwca 2020 r. (...) Prezes Kasy Rolniczego Ubezpieczenia Społecznego rozpoznając wniosek z dnia 21 listopada 2019 r. na podstawie ustawy z dnia 31 lipca 2019 r. o świadczeniu uzupełniającym dla osób niezdolnych do samodzielnej egzystencji (Dz.U. z 2019 r., poz. 1622) odmówił M. W. prawa do świadczenia uzupełniającego, wskazując w uzasadnieniu tej decyzji, że Komisja Lekarska Kasy orzeczeniem z dnia 15 maja 2020 r. stwierdziła, że ubezpieczony nie jest niezdolny do samodzielnej egzystencji, wobec czego nie spełniła warunku wymienionego w art. 2 ust. 1 ustawy z dnia 31 lipca 2019 r. o świadczeniu uzupełniającym dla osób niezdolnych do samodzielnej egzystencji.

Decyzją z 5 czerwca 2020 r. (...) Prezes Kasy Rolniczego Ubezpieczenia Społecznego rozpoznając wniosek z dnia 21 listopada 2019 r. na podstawie przepisów ustawy z 20 grudnia 1990 r. o ubezpieczeniu społecznym rolników (Dz.U. z 2020 r., poz. 174) odmówił M. W. prawa do dodatku pielęgnacyjnego, wskazując w uzasadnieniu tej decyzji, że Komisja Lekarska Kasy orzeczeniem z dnia 15 maja 2020 r. stwierdziła, że ubezpieczony nie jest niezdolny do samodzielnej egzystencji, wobec czego nie spełniła przesłanki na bycia prawa do dodatku pielęgnacyjnego.

M. W. urodzony (...) jest uprawniony do renty rolniczej od dnia 16 października 2013 r. Cierpi na nietrzymanie moczu - cechy nadreaktywności wypieracza pęcherza moczowego. Jest w stanie po usunięciu raka pęcherza moczowego w 2016 r. (...) bez wznowy raka, o terapii (...) terapii dopęcherzowej, po usunięciu antyfunkcyjnej nerki lewej w sierpniu 2028 r.. Ubezpieczony cierpi na przewlekłe zapalenie błony śluzowej pęcherza moczowego (...), wodniaka jądra lewego do planowanego leczenia operacyjnego (...). Stwierdzono dyskopatię kręgosłupa (...) przyczyn urologicznych i onkologicznych jest całkowicie niezdolny do pracy, jednak jest zdolny do samodzielnej egzystencji.

Wyżej wskazany stan zdrowia ubezpieczanego Sąd ustalił na podstawie opinii biegłych lekarzy sądowych specjalistów urologa A. M. i onkologa klinicznego M. M. Sąd wsazał, że Po sporządzeniu przez tych biegłych opinii podstawowej ubezpieczony złożył dodatkową dokumentację leczenia, w tym zabiegu operacyjnego z dnia 15 grudnia 2020 r., w związku z czym Sąd dopuścił dowód z opinii uzupełniającej tych biegłych. W opinii tej biegli podtrzymali wnioski opinii podstawowej, że ubezpieczony, choć jest niezdolny do pracy, nie jest niezdolny do samodzielnej egzystencji. Opinie biegłych jako rzetelne, sporządzone przez biegłych posiadających szeroką wiedzę i doświadczenie w ramach swych specjalności, Sąd przyjął za podstawę swych ustaleń.

Sąd podniósł, że przesłanką obu dochodzonych w sprawie niniejszej świadczeń tj. świadczenia uzupełniającego oraz dodatku pielęgnacyjnego jest niezdolność do samodzielnej egzystencji. W zakresie prawa do świadczenia uzupełniającego wynika to z treści art. 2 ust. 1 ustawy z dnia 31 lipca 2019 r. o świadczeniu uzupełniającym dla osób niezdolnych do samodzielnej egzystencji (Dz.U. z 2019 r., poz. 1622), zaś w zakresie prawa do dodatku pielęgnacyjnego wynika to art. 27 ust. 1 ustawy z 20 grudnia 1990 r. o ubezpieczeniu społecznym rolników (Dz.U. z 2020 r., poz. 174). Z uwagi na to, że nie stwierdzono u ubezpieczanego niezdolności do samodzielnej egzystencji, nie spełnił on przesłanek do nabycia prawa do świadczenia uzupełniającego oraz prawa do dodatku pielęgnacyjnego na podstawie wymienionych przepisów. Z tego względu Sąd uznał zaskarżone decyzje za prawidłowe.

Mając powyższe na uwadze Sąd na podstawie art. 477¹⁴ § 1 k.p.c. oddalił oba odwołania.

Z wyrokiem tym nie zgodził się wnioskodawca. Wniósł apelację. Zaskarżył wyrok w całości zarzucając naruszenie art.2 ust.1 ustawy z 31 lipca 2019 r. o świadczeniu uzupełniającym dla osób niezdolnych do samodzielnej egzystencji oraz art.27 ust.1 ustawy z 20 grudnia 1990 r. o ubezpieczeniu społecznym rolników polegające na niesłusznym uznaniu, że M. W. nie jest osobą niezdolną do samodzielnej egzystencji, a także naruszenie przepisów postępowania polegające na zaniechaniu przeprowadzenia dalszych dowodów zmierzających do ustalenia stanu zdrowia odwołującego się, w szczególności zaniechaniu przeprowadzenia dowodu z kolejnych opinii biegłych lekarzy neurologa i psychiatry, co doprowadziło do wydania orzeczenia w oparciu o niepełny materiał dowodowy i skutkowało wadliwymi ustaleniami faktycznymi, które przełożyły się na wydanie nietrafnego orzeczenia.

Mając na względzie te zarzuty wnioskodawca wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i przyznanie mu prawa do świadczenia uzupełniającego i dodatku pielęgnacyjnego ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania. Wniósł także o zasądzenie od organu rentowego kosztów procesu za obie instancje.

Sąd Apelacyjny zważył co następuje

Apelacja, o ile zmierza do uchylenia zaskarżonego wyroku i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania jest zasadna. Postępowanie dowodowe zostało bowiem przeprowadzone przez Sąd I instancji wadliwie.

Po pierwsze Sąd Okręgowy nie przeprowadził dowodu z opinii biegłego neurologa. Budzi to zdziwienie, skoro wnioskodawca ma ustalone prawo do renty z tytułu całkowitej niezdolności do pracy w gospodarstwie rolnym od 16 października 2013 r. z powodu schorzeń neurologicznych. Z dokumentacji medycznej wynika, że skarżący cierpi na przewlekły zespół bólowy odcinka (...) i (...) kręgosłupa na tle zmian dyskopatycznych i zwyrodnieniowych. Występują u niego zaburzenia równowagi, zaawansowane zaniki korowo – podkorowe mózgu i mózdzku z podejrzeniem encefalopatii i procesu demielinizacyjnego (zaświadczenia z 15 października 2013, 29 września 2015 r., 5 listopada 2019 r.).

Po drugie już w odwołaniu wnioskodawca złożył wniosek o przeprowadzenie dowodu z opinii biegłych z zakresu neurologii, reumatologii, kardiologii i urologii. Wniosków tych co do dowodu z opinii biegłych neurologa, kardiologa i reumatologa Sąd I instancji nie rozpoznał poprzestając na opinii biegłych onkologa i urologa.

Po trzecie; jakkolwiek z opinii biegłych onkologa i urologa wynika, że biegli ci w zakresie swych specjalności nie stwierdzili niezdolności do samodzielnej egzystencji, to jednak wyraźnie zaznaczyli, że „wskazana jest całościowa ocena stanu zdrowia opiniowanego, zwłaszcza po dodatkowej opinii wydanej przez specjalistów psychiatrę i neurologa ponieważ jednostkowa ocena z punktu widzenia każdego specjalisty może nie odpowiadać ogólnej niedołężności pacjenta”- k47 a.s.).

Powyższe uchybienia powodują, że zachodzi konieczność przeprowadzenia dowodu z łącznej opinii biegłych specjalistów w zakresie schorzeń, na które cierpi wnioskodawca. Oznacza to zatem konieczność przeprowadzenia postępowania dowodowego w całości, kompleksowej oceny stanu zdrowia M. W. i ustalenia, czy schorzenia, na które cierpi sprzodają niezdolność do samodzielnej egzystencji.

Zgodnie z art.386 § 4 k.p.c. w razie konieczności przeprowadzenia postępowania dowodowego w całości zachodzą podstawy do uchylenia wyroku i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania.

Z powyższych przyczyn Sąd Apelacyjny orzekł jak w sentencji.